

Arrest

nr. 217 464 van 26 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 ITTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger en een sjiitische Hazara te zijn. Naar aanleiding van uw eerste verzoek, ingediend op 14 augustus 2018 in het Centrum voor Illegalen te Merksplas (CIM), verklaarde u afkomstig te zijn van Pul-e-Khumri (provincie Baghlan).

U beweerde dat u in Afghanistan omwille van uw niet-traditionele kledij door leden van de Taliban werd aangesproken.

Ze stelden u vragen over wie u was, wie uw vader was en wie de mullah van uw moskee was. De Taliban zouden vervolgens uw identiteit hebben geverifieerd bij de dorpsouderen en de lokale bevolking en zouden u vervolgens hebben laten gaan. Later zouden ze u nog een tweede keer hebben aangesproken, waarbij zij u zouden hebben beschuldigd van samenwerking met het nationale leger. Omdat u geen Pashtu kon zou men u ter verificatie naar de dorpsouderen hebben gebracht, waarna de Taliban u opnieuw lieten gaan. De mullah van uw moskee zou hebben verklaard dat de handelswijze van de Taliban er op wees dat ze excuses zochten om u te rekruteren, waarna u zou hebben besloten Afghanistan te verlaten. U reisde naar Nimroz, verbleef en werkte daar een tijd, waarna u naar Iran ging met het plan daar uw leven uit te bouwen. U verklaarde dat u daar evenwel werd opgepakt en een week lang vastgehouden, dat Iran u naar de oorlog in Syrië wou sturen maar dat uw tante, die in Iran woont, erin slaagde u vrij te kopen. U verliet vervolgens Iran en reisde naar Europa. U verbleef in Calais, verliet die plek maar werd opgepakt door Belgische politiediensten. U gaf na uw aanhouding aan dat u vervolging vreesde vanwege de Taliban in uw land van herkomst waardoor uw verklaringen beschouwd werden als een impliciet verzoek om internationale bescherming.

In het kader van uw asielprocedure legde u geen documenten voor. U gaf toen wel al aan dat een Franse bijlage die de politie had gevonden (een proces-verbaal) geen betrekking had op u en dat u niet de persoon (B.R.(...)) bent waarvan sprake in die bijlage.

Het CGVS nam op 26 september 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest 211019 van 17 oktober 2018 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. Uw cassatieberoep werd op 20 december 2018 verworpen door de Raad van State.

Op 7 december 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verblijft nog steeds in het CIM. Uw tweede verzoek werd op 20 december 2018 ontvankelijk verklaard door het CGVS en op 18 januari 2019 werd u nogmaals gehoord. U herhaalt dat u niet B.R.(...) bent. Uw naam is M.A.(...), zoon van E.A.(...). Deze keer bent u in het bezit van de taskara's van uzelf en van uw ouders. U herhaalt dat u in Baghlan woonde en problemen met de Taliban kende. U zou nog even zijn verhuisd naar een oom in Tepai Farhad (eveneens in Pul-e-Khumri), maar kon daar onmogelijk blijven. U reisde verder naar Nimroz, werkte er zeven of acht maanden in een hotel en spaarde zo wat geld waardoor u naar Iran kon vertrekken. U heeft daar vervolgens een jaar en twee of drie maanden gewerkt in Waramin en Qom. U werd geregeld lastig gevallen door de Iraanse politie omdat u geen documenten had. Op een dag werd u naar een trainingscentrum gebracht, waar u werd klaargestoomd voor deelname aan de oorlog in Syrië. Omdat u niet naar Afghanistan wilde teruggestuurd worden, heeft u hiermee ingestemd. In tegenstelling tot wat u tijdens uw eerste asielprocedure heeft verklaard, heeft u wel degelijk gestreden in Syrië. U was daar bijna drie maanden, waarbij u vooral actief was in Tadmour en het opnam tegen Daesh. Toen u terugkeerde naar Iran bleek dat de Iraanse autoriteiten hun belofte (verblijfsdocumenten) niet wilden waarmaken en kreeg u integendeel het bevel het Iraanse grondgebied te verlaten. Het was in de elfde of twaalfde maand van 1394 (februari-maart 2016) dat u Iran verliet en naar Europa kwam.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u eerder problemen met de Taliban heeft gekend en waar Daesh Hazara's doodt. Bovendien heeft u in Syrië gestreden en wordt zo iets niet in dank afgenomen. Uw ouders, de dorpingen en de mullah zijn op de hoogte van uw deelname aan de strijd en vervloeken u. U zegt voorts de Afgaanse autoriteiten en de Taliban te vrezen, en zeker ook Daesh, de groepering waartegen u gevochten heeft.

Ter staving van uw verklaringen legt u behalve de drie taskara's ook volgende stukken neer: een foto van het metalen plaatje dat u in Syrië droeg en drie foto's waarop u in Syrië te zien bent.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek grotendeels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. U herhaalt dat u van Baghlan afkomstig bent, dat u daar door de Taliban werd geviseerd en om die reden Afghanistan verlaten heeft.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u voorgehouden plaatsen van eerder verblijf voor uw komst naar België. Dit besluit steunde inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat uw geografische kennis van uw beweerde herkomstregio onaannemelijk beperkt bleek, uw verklaringen met betrekking tot uw eigen leefwereld evenmin konden overtuigen, uw verklaringen omtrent de omvang van de gronden die uw familie in haar bezit heeft ongeloofwaardig waren en u geen affiniteit bleek te hebben met agrarische basisconcepten, u bovendien veranderlijke verklaringen aflegde met betrekking tot het district waartoe uw eigen beweerde dorp behoort, uw kennis over de actuele situatie in uw herkomstregio lacuneus was en evenmin kon overtuigen, uw kennis met betrekking tot belangrijke personen en plaatsen en de hieraan gelinkte gebeurtenissen of incidenten ook al niet kon overtuigen, u slechts van twee Taliban-commandanten bleek te hebben gehoord, u over hen bovendien weinig concrete informatie kon aanreiken en u geen enkel document voorlegde dat uw identiteit en mogelijk ook uw herkomst kan staven. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de Commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaatsen waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw komst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

In het arrest van 17 oktober 2018 kwam de RvV zelfs tot het besluit dat, "daar waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat voormelde vaststellingen en overwegingen erop wijzen dat verzoeker zijn recent verblijf in Gharo Shakh, in het Pul-e-Khumri-district, in de provincie Baghlan niet aannemelijk maakt, de Raad evenwel van oordeel is dat de voormelde motieven doen besluiten dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers herkomst uit het dorp Gharo Shakh in het Pul-e-Khumri-district." In dit verband wees de RvV er op dat de elementen die u wel kon uiteenzetten over uw beweerde regio van herkomst, via zelfstudie of overdracht van derden konden zijn verworven en dat de lacunes in uw kennis bovendien van dermate zwaarwichtige aard waren dat ze niet konden worden ongedaan gemaakt door de kennis die u wel op een correcte wijze weergaf. Uw cassatieberoep tegen deze beslissing werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast.

Ondanks de eerdere vaststellingen van de asielinstanties blijft u bij uw eerdere verklaringen en herhaalt u afkomstig te zijn van Baghlan en daar problemen te hebben gekend met de Taliban. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat het louter herhalen van uw eerder bedrieglijk bevonden herkomst de geloofwaardigheid ervan niet kan herstellen. Ook de door u neergelegde taskara's zijn niet van die aard dat ze de eerdere appreciatie van de asielinstanties zouden kunnen weerleggen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dergelijke stukken uw identiteit en herkomst slechts kunnen staven in geval van geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Ten tweede zijn dit slechts kopieën en kunnen deze door eender wie of waar en door middel van knip- en plakwerk zijn gefabriceerd.

Ten derde merkt het CGVS op dat u bijzonder laattijdig met deze identiteitsdocumenten komt aanzetten en dat niet kan worden ingezien waarom u deze stukken niet tijdens uw eerste asielprocedure kon hebben overhandigd. Dat u in een gesloten centrum zit (CGVS, p.7), biedt hiervoor geen afdoende verklaring, te meer nu blijkt dat u deze stukken op eenvoudige wijze (foto's van de taskara's werden via gsm-verkeer naar u gestuurd) in uw bezit kreeg. Verder kan worden gewezen op de objectieve informatie, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Tot slot wijst het CGVS er op dat uw verklaringen met betrekking tot uw eigen taskara weinig consistent zijn gebleken, wat opnieuw aantoont dat aan dit document geen enkele waarde kan worden gehecht. Zo gaf u tijdens een eerder onderhoud nog aan dat uw rugzak in Griekenland in het water viel en uw taskara daarbij verloren ging (CGVS, 4 september 2018, p.13). Hiermee geconfronteerd, zegt u nu van uw familie te hebben vernomen dat u toen slechts een kopie in uw rugzak had en dat het origineel in Afghanistan was achtergebleven (CGVS, p.9). Dit is weinig ernstig. Voorts gevraagd hoe oud u was toen u deze taskara kreeg, houdt u eerst vol dat u negen jaar oud was toen u met uw vader de taskara ging halen. Vervolgens wijzigt u uw verklaringen en blijkt dat u achttien jaar oud moet zijn geweest toen u deze taskara verkreeg (CGVS, p.8). Echter is ook dat in tegenstrijd met uw eerdere relaas, toen u nog beweerde dat u als vijftienjarige met uw vader naar de bevoegde autoriteiten stapte (CGVS, 4 september 2018, p.13). Dergelijke taskara's, waarvan de waarde dus bijzonder relatief is, kunnen de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst niet herstellen.

Verder dient te worden gewezen op een nieuw asielmotief, met name uw verklaring als zou u ook gezien uw deelname aan de strijd in Syrië onmogelijk kunnen terugkeren naar Afghanistan, waar u nu "iedereen" zou moeten vrezen. Het CGVS wil toch allereerst wijzen op de zeer merkwaardige vaststelling dat u van uw activiteiten in Syrië en uw daaruit voortvloeiende vrees geen enkele melding maakte tijdens de eerste asielprocedure. Als het CGVS u met die vaststelling confronteert, argumenteert u dat de asielinstanties niet eens geloofden dat B.R.(...) niet uw echte naam is en dat u daarom ook niets zei over de zaken die u deze keer wel ter sprake bent (CGVS, p.15). Dit kan uiteraard opnieuw niet overtuigen, te meer u het blijkbaar wel de moeite achtte om bedrieglijke verklaringen af te leggen met betrekking tot uw herkomst en vervolgingsvrees. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die hem ervan zouden weerhouden naar zijn land van herkomst terug te keren. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Het feit dat u dit heeft nagelaten, ondermijnt de ernst van dit nieuwe asielmotief in belangrijke mate.

Bovendien maakt u uw hieraan gelieerde beweerde vrees op geen enkele manier concreet. U meent dat uw ouders, de dorpsverantwoordelijke, de mullah en de dorpingen allen op de hoogte zijn van uw activiteiten in Syrië en u telefonisch vervloekten en vernederden (CGVS, p.16). Los van het feit dat dit enkel berust op verklaringen van uwentwege (waarbij, zoals reeds eerder vastgesteld, het nodige voorbehoud dient te worden gemaakt) en los van de vaststelling dat u nooit duidelijk heeft gemaakt van welk dorp u dan wel zou afkomstig zijn, merkt het CGVS op dat niet kan worden ingezien waarom een sjiitische Hazara-bevolking integendeel geen respect zou opbrengen voor iemand die heeft gevochten tegen een groepering die zij haat. U verklaart voorts dat u ook de Afghaanse autoriteiten zou moeten vrezen, al dient gezegd dat u ook dit allerm minst aannemelijk maakt. Gevraagd waarom u de autoriteiten dient te vrezen, zegt u eerst dat de overheid "niets doet", om dan te zeggen dat de overheid "veel dingen" doet. U zegt ook dat de autoriteiten "veel vragen stellen" en dat sommigen in de overheid banden hebben met groepen als Daesh. Gevraagd naar een voorbeeld van dergelijk iemand, zegt u die mensen evenwel niet te kennen (CGVS, p.15). Dit is toch allemaal erg vaag. Bovendien brengt u geen concrete informatie of voorbeelden aan waaruit zou blijken dat de Afghaanse autoriteiten personen die gingen strijden in Syrië ook daadwerkelijk hebben vervolgd. Wat betreft uw vrees voor de Taliban en Daesh merkt het CGVS nogmaals op dat u niet eens duidelijk heeft gemaakt van welke regio van Afghanistan u afkomstig bent, en dat het bijgevolg ook niet duidelijk is of u uit een regio komt waar de mensen van de Taliban of Daesh überhaupt actief zijn. Mocht dat al zo zijn, wat dus hoogst onduidelijk blijft, dan nog toont u niet aan dat men op de hoogte zou zijn van uw aanwezigheid in Syrië eind 2015 gedurende drie maanden, laat staan dat u aantoont dat men u (of uw familie die in Afghanistan zou wonen) om die reden zou willen treffen.

Tot slot herhaalt u ook uw eerder algemene vrees, als zou Daesh de Hazara's in Afghanistan doden (CGVS, p.15).

Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een vrees voor vervolging geenszins volstaat om aan te tonen dat ook u bij terugkeer naar Afghanistan aan een dergelijke vervolging zal worden onderworpen. Aldus toont u niet aan dat u persoonlijke problemen dient te vrezen omwille van uw sjjiitische geloofsovertuiging.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst en asielmotieven. Bijgevolg kan u ook deze keer niet als vluchteling worden erkend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud d.d. 18 januari 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot deze elementen. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud andermaal uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden beweerde regio van herkomst in Afghanistan (CGVS, p.8, 14). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke regio van herkomst. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u mogelijks in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Ondanks deze pogingen van het CGVS om u tot andere inzichten te brengen, waarbij u ook nog eens de kans kreeg met uw advocaat te overleggen (CGVS, p.14), heeft u ervoor gekozen bij uw eerdere verklaringen te blijven en herhaalde u van de provincie Baghlan afkomstig te zijn. Zoals gezegd heeft u dit op geen enkele manier aannemelijk gemaakt en kan er bijgevolg ook niet het minste geloof worden gehecht aan de problemen die u in deze regio zou hebben gekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker werpt op dat niet getwijfeld wordt aan zijn Afghaanse nationaliteit noch aan zijn etnische origine als sjia-hazara. Verzoeker geeft aan dat verwerende partij evenmin betwist dat hij effectief gedwongen werd te gaan strijden in Syrië. Hij benadrukt dat hij zeer gedetailleerde verklaringen afgelegd heeft dienaangaande, dewelke hij citeert in zijn verzoekschrift. Verzoeker geeft te kennen dat hij door deze periode getraumatiseerd is.

Verzoeker herhaalt dat hij bij zijn arrestatie in Calais een valse naam heeft gegeven “*enerzijds uit angst voor represailles in Afghanistan onder zijn echte naam, waar hij gekend is als Hazara en Syriëstrijder. Anderzijds omdat hij nog steeds in de overtuiging was dat hij snel zou worden vrijgelaten en een nieuwe poging om het Verenigd Koninkrijk te bereiken zou kunnen ondernemen.*” Verzoeker stelt dat zijn vluchtrelaas, afgelegd bij het eerste verzoek om internationale bescherming, in die context moet gezien worden: “*die van een tot op het bot getraumatiseerde (Syrië + Calais) persoon, die enkel en alleen erop gefocust was het Verenigd Koninkrijk te bereiken*”.

Verzoeker benadrukt dat hij, zelfs na de pauze tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal waarin hem ook door zijn raadsman het belang van waarachtige verklaringen werd geduid, bleef volhouden afkomstig te zijn uit Baghlan. Hij geeft verder aan dat hij geen belang heeft bij het verhullen van zijn afkomst uit Afghanistan.

Verzoeker werpt op dat hij behoort tot een bijzonder kwetsbaar profiel met nood aan internationale bescherming.

Verzoeker verwijst naar een artikel van de New York Times dat luidens hem duidelijk maakt dat Afghanen die in Syrië gevochten hebben ook in Afghanistan moeten vrezen voor hun leven. Als voormalige Fatemiyoun-strijder vreest verzoeker verzeilt te geraken in de sektarische oorlog die thans hevig woedt in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar en citeert uit een paper dienaangaande door Tobias Schneider en stelt dat Iran zowel in Kabul als in Herat bovendien een grote invloed blijkt te behouden en mogelijks zelfs een interne strijd in Afghanistan blijkt voor te bereiden.

Verzoeker werpt op dat daargelaten de vraag of hij in Afghanistan effectief lid is van de Fatemiyoun, hij alleszins die stempel zal dragen. Hij vervolgt dat hij gekend is door de Iraanse autoriteiten als dusdanig en dat hun invloed om hem alsnog te rekruteren reëel is.

Verzoeker voert aan dat verwerende partij de vrees voor vervolging als Fatemiyoun ernstig moet onderzoeken en motiveren als deel van haar medewerkingsplicht.

Verder wijst verzoeker op de psychologische impact van hetgeen hem overkomen is. Hij argumenteert als volgt: *“Verzoeker zal hoe dan ook zijn leven in Afghanistan niet kunnen heropbouwen: hij is het land ontvlucht uit vrees voor zijn leven. In Iran is hij vervolgens als kanonnenvlees naar Syrië gestuurd. De eventuele lacunes van kennis over zijn regio van herkomst moeten met omzichtigheid worden beoordeeld. Dat zijn verwarde geest hem regelmatig in de steek laat, mede gelet op het nieuwe relaas, lijkt perfect plausibel.”*

Tot slot geeft verzoeker aan dat hij getuigt heeft over zijn vrees voor vervolging in Afghanistan wegens het gebruik van een valse naam. Hij stelt dat verwerende partij deze vrees niet beoordeeld heeft.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus te erkennen dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker dient een volgend verzoek om internationale bescherming is. Hij voert aan niet terug te kunnen naar Afghanistan waar hij eerder problemen met de Taliban heeft gekend en waar Daesh Hazara's doodt. Bovendien verklaart hij in Syrië gestreden te hebben, wat niet in dank wordt afgenomen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn herkomst en vluchtredenen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) het louter herhalen van zijn eerder bedrieglijk bevonden herkomst de geloofwaardigheid ervan niet vermag te herstellen, (ii) de door hem neergelegde taskara's elke bewijswaarde ontberen, (iii) de vaststelling dat verzoeker zijn activiteiten in Syrië en de daaruit voortvloeiende vrees niet meldde tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, de ernst ervan danig ondermijnt, (iv) verzoeker bovendien zijn hieraan gelieerde beweerde vrees op geen enkele manier concreet maakt, en (v) hij niet aantoont dat hij persoonlijke problemen dient te vrezen omwille van zijn sjiiitische overtuiging.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 januari 2019, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 211079 van 17 oktober 2018 omdat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers herkomst uit het dorp Gharo Shakh, in het Pul-e-Khumri-district, in de provincie Baghlan in Afghanistan en bijgevolg evenmin aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het/de eerdere verzoek(en) nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het volgend verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

2.3.3. Verzoeker volhardt dat hij niet B.R. is maar M.A., en brengt heden zijn taskara bij evenals die van zijn ouders.

Verzoeker geeft aan getraumatiseerd te zijn ten gevolge van zijn strijd in Syrië door de verblijfsomstandigheden in Calais en volhardt een valse naam te hebben opgegeven bij zijn arrestatie, enerzijds uit angst voor represailles in Afghanistan onder zijn echte naam en anderzijds omdat hij in de overtuiging was snel te worden vrijgelaten en een nieuwe poging zou kunnen ondernemen om het Verenigd Koninkrijk te bereiken.

Verzoeker houdt voor dat zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming moeten gezien worden in hun context, namelijk dat hij tot op het bot getraumatiseerd was ten gevolge van de gebeurtenissen in Syrië en Calais.

Ter terechtzitting licht verzoeker nader toe dat hij in Frankrijk de raad opvolgde die hem werd gegeven door andere verzoekers om internationale bescherming. Zijn enige doel was naar het Verenigd Koninkrijk te gaan. Er werd hem aangeraden pas zijn echt asielrelaas en naam in het VK te melden. Ofschoon niet te verschonen valt dat verzoeker bij zijn arrestatie toen een valse naam heeft opgegeven, kan verzoekers advocaat worden gevolgd dat deze verklaringen gezien moeten worden in hun context nu verzoeker weliswaar niet minderjarig meer is maar dat hij bij zijn arrestatie pas 18 jaar was. Hij verklaart dat hij getracht heeft documenten bij te brengen die zijn identiteit M.A. kunnen aantonen. Verzoeker heeft voor de Belgische asielinstanties steeds volgehouden M.A. te zijn en legt ter staving hiervan zijn taskara neer en de taskara's van zijn ouders. Zonder zich uit te spreken over de authenticiteit van deze documenten meent de Raad dat de toelichtingen van verzoeker over zijn doel het VK te bereiken, kan blijken uit zijn handelen in Frankrijk en België. Zijn initiële verklaringen in Frankrijk over zijn naam opgenomen in het proces-verbaal van de politie zijn ook niet meer dan dat, namelijk beweringen die onder de toenmalige omstandigheden werden gegeven. Deze dienen afgewogen te worden tegen de neergelegde documenten. Ter terechtzitting werd gesteld dat redelijk is aan te nemen dat indien verzoeker naar Syrië werd gestuurd, dat hij als zodanig geregistreerd werd in Iran. Dit kan ook blijken uit de neergelegde foto van het metalen identificatieplaatje van zijn vriend. Naast verzoekers leeftijd stelt de Raad vast dat de gebeurtenissen in Syrië en Calais meegenomen moeten worden bij de beoordeling. Aangezien de bestreden beslissing verzoekers deelname aan de strijd in Syrië aan de zijde van Iran niet betwist, kan dit feit minstens psychologisch ernstig bezwarend zijn, zeker nu verzoeker toen nog minderjarig was.

Te dezen ligt de zorgvuldigheidsplicht bij verweerder die erin bestaat om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uiteraard beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen, doch gelet op voorgaande overwegingen dringt een nader onderzoek zich op. Temeer verzoeker aangeeft gearresteerd te worden in zijn land van herkomst naar aanleiding van zijn repatriëring onder een valse naam, met name B.R..

2.3.4. Verzoeker verklaart aldus in Syrië te hebben gestreden en legt hij foto's neer van het metalen identificatieplaatje van zijn vriend met wie hij onder meer op sommige foto's genomen in Syrië te zien is. Dat verzoeker in Syrië heeft deelgenomen aan de strijd tegen Daesh, wordt op zich niet betwist door de commissaris-generaal. De commissaris-generaal merkt echter op dat verzoeker zijn hieraan gelieerde vrees op geen enkele manier concreet weet aan te tonen en dat niet kan worden ingezien waarom een sjiitisch Hazara-bevolking geen respect zou opbrengen voor iemand die gevochten heeft tegen een groepering die zij haat.

Nergens in het administratief dossier ontwaart de Raad evenwel informatie met betrekking tot de situatie van Afghanen in Afghanistan die in Syrië hebben deelgenomen aan de strijd tegen Daesh en die de stelling dat een sjiitisch Hazara-bevolking respect opbrengt voor iemand die gevochten heeft tegen een groepering die zij haat, onderbouwt. Verzoeker verwijst bovendien naar een paper van Schneider waaruit blijkt dat Fatemiyoun-strijders in Afghanistan wel degelijk vervolgd worden en dat Iran zowel in Kabul als in Herat een grote invloed blijkt te behouden.

Verzoeker voert terecht aan dat verweerder de vrees voor vervolging als voormalige Fatemiyoun-strijder diende te onderzoeken.

2.3.5. De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door verzoeker laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde onderdelen van het middel en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 januari 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK